

munetillæget ikke maa overskride tre Fjerdedele heraf. Jeg tror altsaa, at der her tiltrænges en Ændring — under Forudsætning af, at jeg har forstaaet Paragraffen rigtig. Den Ændring, der er foretaget i § 13, der omhandler Statsrefusionen af Udgifter til Alderdomshjem o. s. v., skal jeg ikke indvende noget imod.

Saa vil jeg gerne stille et Spørgsmaal med Hensyn til Refusionsbestemmelsen i § 14. Der staar: „Er Rentenyderen ikke forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen, har denne Krav paa at erholde tre Fjerdedele af sine Udgifter i Henhold til § 6, 1ste og 2det Stykke, samt § 11 og § 13, 3die Stykke, refunderet af Forsørgelseskommunen“. Det er altsaa der klart antydet, at der faas mellemkommunal Refusion, men jeg er ikke ganske sikker paa, at der for den Part, der ligger mellem $\frac{2}{3}$ og $\frac{3}{4}$, efter § 6, 1ste og 2det Stykke, er hjemlet Ret til mellemkommunal Refusion.

Dette er de Bemærkninger, jeg har at gøre til selve Lovforslaget. Jeg slutter med at anbefale Lovforslaget til velvillig og ogsaa forholdsvis hurtig Behandling; vort Maal maa være at fremskaffe Besparelser, saaledes som det er forudsat i Lovforslaget, og at stille de enlige noget gunstigere samt at give Kommunerne noget større Bevølgelsesfrihed. Jeg anbefaler, at man tager Forhandlingen herom op for at finde den Maade, hvorpaa det bedst kan naas. Jeg vil sætte Pris paa, om man fra alle Sider her i Tinget yder Medvirken til en Ændring af Aldersrenteloven i Betragtning af de forhaandenværende økonomiske Forhold og ordner denne Sag paa en saadan Maade, som Ministeriet foreslaar, med Forhandling til alle Sider.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslagets videre Gang.

Holger Larsen: Jeg tror ikke, det vil falde mig vanskeligt at være lige saa saglig som det ærede Medlem (Martin Hansen), der nu forlod Talerstolen. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem egentlig har opfattet, hvilken interessant psykologisk Studie han frembød, da han stod heroppe paa Talerstolen. Han fortalte os, at han er Modstander af det frie Skøn, og saa blev det hans Opgave at forsvare, hvorfor man gaar over til det frie Skøn og bort fra de faste Takster, som nu en Gang er blevet hans Ideal. Det var i Grunden en trist Studie, thi det er altid trist at se et Menneske, der gennem social Interesse har arbejdet sig op til Sandheds Erkendelse, skynde sig med at forlade denne og gaa ind i Forsvaret netop for det, han

vilde gaa bort fra. Det minder mig om et gammelt Ord, som jeg tror, har parlamentarisk Hævd, nemlig Ordet om Hunden, der vender sig mod sit eget Spy. Det foreliggende Lovforslag, som det ærede Medlem nu anbefalede, er i Virkeligheden det sletteste og det grusomste Forslag af denne Art, der har ligget paa dette Tings Bord. Det har kun et eneste Formaal, og det er slet ikke det Formaal, det ærede Medlem talte om; at komme de daarligst stillede til Hjælp — det gør man paa Papiret —, det Formaal, Lovforslaget har, er at spare det offentlige for Penge paa hæderlige gamle Menneskers Bekostning. Det maa det ærede Medlem holde fast ved, det ligger ogsaa i hans Indledning, det er i Virkeligheden det, der er Baggrunden for Lovforslaget. Men det vil med andre Ord sige, at andre maa undvære disse Penge, det er Sulten, der genindføres for de gamle Mennesker, samtidig med, at man berøver dem den Ret, de har haft siden 1. April 1924. Den nuværende Aldersrentelovs Takster er i mange Tilfælde for lave, det har vi fra vor Side gentagne Gange gjort opmærksom paa; i mange Kommuner havde de gamle under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov en langt større Hjælp, end de fik under Aldersrenteloven; dette ses klart af den saakaldte Forskelshjælp, en Hjælp, der i mange Kommuner, hvad jeg før har gjort opmærksom paa, selv i Kommuner, som jeg ikke vil beskylde for at være humane, gik op til 500 Kr. Den nye Aldersrentelovs Takster blev i saadanne Kommuner i Virkeligheden langt lavere end det, man i Forvejen var inde paa, men der var ganske vist paa den anden Side ogsaa mange, mange Kommuner, hvor de Takster, man under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov var kommet op paa, laa langt, langt lavere end det, den nye Lov bød. Dette ligger i, at da man skulde gennemføre Aldersrenteloven, valgte man nogle Gennemsnitstakster; naar disse Takster ikke blev saa høje, som ønskeligt var, var det, fordi mangfoldige Kommuner laa langt lavere, saaledes at naar man skulde vælge Gennemsnittet, maatte man gaa til nogle Takster, som laa lavere, end man kunde ønske i de Kommuner, der havde givet mest. Nu er det saaledes, at de gamle i de Kommuner, hvor man gav meget, fik daarligere Kaar under den nye Aldersrentelov, medens de gamle i de Kommuner, hvor man gav lidt, fik bedre Kaar under den nye Aldersrentelov. Selv hvor de gamle fik daarligere Kaar, modtog de dem imidlertid uden at kny, fordi de forstod, at de ved Aldersrenteloven havde faaet tilsikret en Ret, faste Takster og noget